

i Stedet derfor modtager en Kalv. Ogsaa Tilsidesættelse af Kommissionærens Omsorgspligt kan medføre den heromhandlede Følge. I Overensstemmelse med gældende Ret og i Analogi med Købelovens §§ 21, 28, 42 og 43 opstilles som Betingelse for Afvisningsbeføjelsen, at Tilsidesættelsen af Kommittentens Interesse er væsentlig, eller at Kommissionæren har handlet svigagtigt. Udkastet omtaler kun Afvisningsbeføjelse for Kommittenten i Tilfælde af, at Kommissionæren har forsømt sine Pligter, hvormed maa ligestilles, at Tilsidesættelsen kan tilregnes de af ham valgte Medhjælpere. Hvorvidt der tilkommer Kommittenten Afvisningsbeføjelse, naar Afvigelsen fra Hvervet, skønt ubeføjet, ikke skyldes nogen Forsømmelse, har Udkastet ikke tilsigtet at afgøre.

Virkningen af, at Kommittenten benytter sin Ret til Afvisning, er, at den mellem Kommissionæren og Tredjemand indgaaede Aftale bliver Kommittenten uvedkommende, saaledes at Kommissionæren ikke kan fordre Provision eller Godtgørelse for Udgifter eller Udlæg og stilles, som om han havde afsluttet Aftalen for egen Regning, saa at han selv maa bære Følgerne af, at Retshandelen er forfejlet. Foruden at afvise Aftalen vil Kommittenten efter Omstændighederne kunne gøre Erstatningskrav gældende mod Kommissionæren i Medfør af Udkastets § 17, ligesom han eventuelt, om han foretrækker det, vil kunne fastholde Aftalen og kræve Erstatning af Kommissionæren for det Tab, han har lidt ved hans Forsømmelse; dette maa anses for saa selvfølgeligt, at det vil være uforment at udtale det i Loven.

Da den godtroende Tredjemand, der af Salgskommissionæren har købt Gods, som denne har faaet i sin Besiddelse, ifølge Udkastets § 54 har Ret til at beholde det, selv om Kommittenten afviser Aftalen, fordi Kommissionæren har handlet i Strid med hans Interesser, er det i nærværende Paragrafs 2det Stykke fastsat, at Kommissionæren i saa Tilfælde skal betale Godsets Værdi.

§ 16.

Denne Bestemmelse indeholder en Indskrænkning i Reglen i § 15, idet den under visse Omstændigheder udelukker Kommittenten fra at afvise Aftalen, hvor han ellers i Medfør af § 15 vilde være beføjet dertil, nemlig naar den af Kommissionæren begaaede Fejl bestaar deri, at han har solgt for billigt eller købt for dyrt, og han uden ugrundet Ophold betaler Prisforskellen eller stiller Sikkerhed derfor. Lignende Bestemmelser findes i den tyske Handelslovbog § 386, 2det Stykke og i den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 397, 2det Stykke, men man har ikke opstillet en saa ubetinget Regel, som sket i de nævnte fremmede Love, jfr. herom nærmere nedenfor. Grunden til Bestemmelsen er, at man har villet hindre Kommittenten i til Skade for Kommissionæren helt at befri sig for et af en forfejlet Disposition følgende Tab, hvoraf han retteligt bør bære en Del. Har f. Eks. Kommissionæren købt et Parti Varer for 10,000 Kr., skønt han burde have faaet det for 9,000 Kr., og falder Varens Pris efter Købet til 7,000 Kr., vilde Kommittenten, saafremt han kunde afvise Aftalen, fordi Kommissionæren havde betalt 1,000 Kr. for meget, paa den Maade kunne vælte alle 3,000 Kr. over paa Kommissionæren, der blev nødt til at beholde et Parti Varer, som han havde givet 10,000 Kr. for, men som kun var 7,000 Kr. værd.

Det er ikke nok til at afværge Afvisning, at Kommissionæren tilbyder at betale Prisforskellen; han maa betale den med det samme eller dog stille betryggende Sikkerhed derfor. Og dette maa ske uden ugrundet Ophold, hvilket Udtryk her maa fortolkes strengt, saaledes at Betalingen eller Sikkerhedsstillelsen i hvert Fald maa ske umiddelbart efter, at Kommittenten har erklæret at ville afvise Aftalen; i modsat Fald vilde man aabne Kommissionæren en ubeføjet Adgang til Spekulation i senere Prisforandringer til Skade for Kommittenten. Det er kun den alene ved den ufordelagtige Pris motiverede Afvisningsret, man har villet betage Kommittenten, og man